

Head sõbrad.

Hoolivus. Kamraadlus. Vastutustunne. Relvavendlus. Nende sõnade mõistmine on põhjuseks, miks meie täna kõik siin oleme.

Meid on kokku toonud Carolin Illenzeeri Fond, heategevuslik sihtasutus, mille eesmärgiks on toetada teenistuses langenud või surnud või raskelt vigastada saanud Eesti kaitseväelaste lapsi. Annetustest tasutakse nende sõdurite laste koolituskulusid ja toetatakse nende huvitegevust.

Carolin Illenzeeri Fondi lugu on kild hooliva kodanikuühiskonna loost.

Aga ma soovin rääkida ka natuke laiemalt.

Me ei jäta kedagi lahinguväljale maha. Ei Afganistanis tule all ega hiljem kodus, kus raske haavataamamise järel õpivad noored mehed ja naised uuesti elama, või ka lihtsalt post-combat stressiga toime tulema.

Lihtsalt ja lihtsat ei ole tegelikult sellistes lugudes midagi.

Eesti saadab oma sõdurid sõtta. Nad sõdivad Eesti riigi huvide eest, sest Eesti hoolib turvalisest maailmast ning soovib, et liitlased usuksid meisse, usaldaksid meid ja oleksid valmis meile appi tulema. Meie sõdurid langevad ja saavad haavata oma riigi huvide eest võideldes.

Eesti kaitseväge viimase kahe aastakümne kõige ohtlikumatel operatsioonidel – Iraagis ja Afganistanis – on langenud 10 ja raskelt vigastatud 25 sõdurit. Nende ja Eestis teenistuses surnud kaitseväelaste peredes kasvab 36 last.

Iraagis 2004. aastal langenud vanemveebel Arre Illenzeer nägi oma tütart Carolini vaid üks kord, siis kui ta tuli missioonilt koju puhkusele. Üks kord...

Mõelgem sellele.

Riik peab andma oma sõduritele kindlustunde, et neil on parim võimalik varustus ja relvastus, tugevad soomukid, head vaatlusseadmed, pinnaseradarid, tõhusad killuvestid. Ent kaitseväelased peavad olema ka kindlad, et kui midagi juhtub, siis riik ei unusta neid ega nende lähedasi. Jutt on sotsiaalsetest tagatistest, mis pole ilmselt kunagi nii head, et neid veel tõhustama ei peaks.

Head kaaslased,

Ma olen kord öelnud, et avalikkus võib arutleda välismissioonide poliitilise otstarbekuse üle, neid parlamendidebattides või arvamusalustades ka kahtluse alla seades. See on demokraatlik sõnavabadus, mida austan ka siis, kui mina ei kahtle ise hetkekski, et meie sõdurid võitlevad õige asja eest. Ent hoolimata võimalikest sisepoliitilisest aruteludest peab Eesti kaitseväelastele kuuluma kogu Eesti – riigi ja meie inimeste – toetus.

Iga sõduri tugevus sõltub nende tagala kindlusest. Meie sõdurid on tugevad. Aga tugev raudki võib väsida või katki minna. Siis vajavad need sõdurid meie tuge. Ja kaitsjad vajavad kaitset.

Nii pole vaid välismissioonidel võidelnud meeste ja naistega. Samavõrd vajavad meie kõigi tuge ja mõistmist ka kaitseväelased, kelle teenistus jääb vaid Eesti piiridesse.

Nad teenivad oma riiki ning riigi teenimine, nagu me teame, on ülim kohustus ja samuti ülim

privileeg.

Riik, võttes nad enda teenistusse, võtab nende ees ka kohustuse olla hooliv, abistav ja kaitsev. Nii oma sõdurite kui nende perede vastu.

Lisaks riigile on kaitseväelastele oluline ja vajalik kogu ühiskonna toetus, mis kinnitab kõige ilmekamalt, et sõdurid, kes kodus või kaugemal teenivad Eestit, võitlevad Eesti eest, meie kõigi eest. Seda toetust saame pakkuda ainult meie ise, ka meie, kes me oleme täna selles saalis.

Nii on Carolin Illenzeeri Fond oluline, lausa sümboli tähendusega. See näitab Eesti kodanikuühiskonna tugevnemist, meie hoolivust ja üksteise märkamist. Teadmine, et ühiskond hoolib välismissioonidel langenud või raskelt haavata saanud, kaitseväeteenistuses surnud kaitseväelaste peredest, keda ei jäeta üksi ja kelle lastel aidatakse saada hea haridus, annab kindluse Eesti kaitsmise enda elukutseks valinutele.

Ma tänan sihtasutuse Carolin Illenzeeri Fondi asutajaid Eesti NATO Ühingut, Reservohvitseride Kogu ja kristlikke ohvitsere ühendavat organisatsiooni OSMTH. Ma tänan kõiki annetajaid ja tänase heategevusliku õhtusöögi korraldajaid ja toetajaid.

Aitäh teile.